

[Holger K. Nielsen]

Hr. Ole Vig Jensen var i sit første indlæg inde på – det glemte jeg i mit første svar, men det vil jeg kommentere lidt – forholdet til arbejdsmarkedet. Jeg mener, hr. Ole Vig Jensen har fuldstændig ret i, at det er et problem, men det fortvivlende i det hele er, at tingene hænger sammen, uddannelsessystemet hænger sammen med arbejdsmarkedet, og at det er meget vanskeligt at løse disse problemer udelukkende i uddannelsessystemet, fordi problemet måske så bare bliver skubbet længere fremad. Men vi mener, at vi skal starte et sted, og vi tror, at dette kan blive en murbrækker også i forhold til det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er korrekt, at der kan blive problemer senere hen, men skal vi komme et lille stykke ad vejen, så bør vi starte i erhvervsuddannelserne; vi skal have uddannet flere kvinder på mandeområderne, og så må vi løse det andet hen ad vejen. Men jeg indrømmer, at det er et problem.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg kan netop fortsætte, hvor hr. Holger K. Nielsen slap, nemlig omkring arbejdsmarkedets parters særlige ansvar. Jeg ville sige til fru Helle Degn, at det ikke – hverken på det offentlige eller det private arbejdsmarked – blot drejer sig om arbejdsgiversiden. Det drejer sig i nok så høj grad om arbejdstagersiden, fordi deres organisation og indstilling er meget konserverende. Lad os give dem det skub. Det kan vi måske gøre hver især, hvor vi hører til.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg kunne sagtens forestille mig, at man gik videre og også lavede kønskvotering på arbejdsmarkedet. Det ville ikke genere mig alverden, men det er måske for meget at tage med. Derfor har vi bedt om så lidt, og derfor er det så underligt, at det er så svært at støtte det.

Hr. Tørnæs kører mest sin afvisning på, at det er uretfærdigt. Hvis der nu står en ung mand, der gerne vil ind, og der så kommer en ung kvinde, som får fortrinsret, så skal den unge mand gå på gaden igen, og det er altså uretfærdigt. Men for hver uddannelsesplads der er tilbudt en ung kvinde, er der tre

uddannelsespladser til en ung mand. Er det retfærdighed?

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Det, jeg prøvede at pege på, er, at statistikkerne om, hvor mange der er totalt og procentvis, jo ikke siger den enkelte ret meget. Det er en lige stor ulykke at blive afvist fra en uddannelsesplads, hvad enten man er mand eller kvinde. Det er lige uretfærdigt.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Kan det så være retfærdigt, at kvinderne skal have tre gange så mange nederlag som mændene?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

De arbejdsmiljøkrav, jeg omtalte, drejer sig f.eks. om krav til toiletter, hvor der nu er lempelser på vej, således at mænd og kvinder kan bruge det samme toilet, såfremt dette er grundmuret, og det, man kunne overveje, var selvfølgelig, om man kunne lempe på betingelsen om grundmuringen. Hvis det kunne hjælpe flere kvinder ind i mandefag, ville det jo være godt.

Lad mig i øvrigt kort nævne de tal, jeg har for, hvor mange kvinder der egentlig er på de mest problematiske områder.

Inden for jordbrugsområdet – altså EFG-jordbrug – er der 38 pct. piger. Inden for området landtransport er der kun 8 pct. piger. Inden for bygge- og anlægsområdet er der 9 pct. piger. Og så kommer det værste felt, nemlig jern- og metalområdet, hvor der kun er 4 pct. piger. Dette sidste tal er jo mærkeligt, for store dele af jern- og metalområdet har oplagte muligheder for, at langt flere piger kan komme ind. Det er ren tradition. Der er ingen som helst fornuft i det. Det er så indlysende, at vi her ved overtalelsens hjælp må kunne få flere piger ind, at jeg synes, vi skulle prøve med gode råd og bedre vejledning, inden vi går over til disse kvoteringsordninger, som jeg, som jeg har sagt før, er meget modstander af.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning